

บทคัดย่อ

เรื่อง ความเหมาะสมในการกำหนดตำแหน่งเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ต้องห้ามมิให้ดำเนินการตามมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒

ลักษณะวิชา การเมือง

ผู้วิจัย นายทรงพล สงวนพงศ์ หลักสูตร วปอ. รุ่นที่ ๕๔

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ ได้บัญญัติห้ามกระทำการอันเป็นการขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนบุคคลและประโยชน์ส่วนรวม ซึ่งผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือเจ้าหน้าที่อื่นของรัฐ ทั้งในระหว่างดำรงตำแหน่งหรือพ้นจากตำแหน่งตามเวลาที่กำหนด พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงได้มีบทบัญญัติที่ว่าด้วยการขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนบุคคลและประโยชน์ส่วนรวมและให้ผู้กระทำการฝ่าฝืนมีความผิดทางอาญาด้วย ทั้งนี้เนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐสามารถเข้าไปมีส่วนตัดสินใจหรือกำหนดนโยบายที่อาจเป็นการให้ประโยชน์แก่ตนเองหรือบุคคลหรือเอกชนบางกลุ่มและถึงแม้จะเป็นการวินิจฉัยตามอำนาจหน้าที่ก็ตาม แต่อาจมีผลตอบแทนกันได้เมื่อเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้นั้นพ้นตำแหน่งไปแล้ว การกำหนดข้อห้ามไม่ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการต่าง ๆ ดังกล่าวจึงเป็นการป้องกันหรือยับยั้งการทุจริต

นับแต่ได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นต้นมา คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติได้ประกาศกำหนดให้ผู้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี ผู้บริหารท้องถิ่นและรองผู้บริหารท้องถิ่นเป็นตำแหน่งต้องห้ามดำเนินกิจการตามมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว จึงยังคงมีตำแหน่งผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองซึ่งประกอบด้วยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา ข้าราชการการเมืองอื่นซึ่งคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตยังไม่ได้ประกาศกำหนด จึงเห็นสมควรกำหนดตำแหน่งเจ้าหน้าที่อื่นของรัฐเพื่อความเหมาะสมยิ่งขึ้นในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต